

column

door Ed Schilders

Terug

Het liedje 'Brabant ge veraandert' van Ad de Laat (1947-1995) is zó mooi, dat het zelfs met een glimlach overeind blijft in de gesproken uitvoering van Dries van Agt, bisschop Bluysen, en commissaris Frank Houben (op een cd ter herdenking van Ad de Laat). Ik ken weinig liedjes die zo barstensvol zitten met het verlangen naar vroeger.

Ik heb de originele uitvoering de afgelopen week weer een paar keer beluisterd. Dat kwam omdat ik kort na elkaar twee nieuwe cd's kreeg. De ene van het trio Treveris, de andere van singer-songwriter Roland Verstappen. Muzikaal totaal verschillend maar met een paar gelukkige overeenkomsten. Die van Treveris heet 'Spekskes mee zaand', die van Verstappen 'Brabocana'. Op de eerste zingt Marja van Trier onder andere 'Brabants walsje', van Verstappen is 'Brabant van weleer'. Beiden zingen met een voor iedereen verstaanbare Brabantse tongval. En terwijl ik die liedjes op 'repeat' had staan, viel me plotseling iets heel simpels op. Dat je 'Brabant' consequent kunt vervangen door 'Tilburg' zonder dat het idee en het sentiment aangetast worden. Integendeel, ik begon ze in mijn lokale karaoke-uitvoering nog hartstochtelijker mee te zingen. Zou dat met andere Brabant-liedjes ook zo zijn? Dus toen kwam De Laat weer uit de kast. En jawel, toen ging het zo: 'Tilburg ge veraandert, ge bent niemer krek as toen/ d'n boer z'n daogleks werk nog mee jperd en

kar moes doen/ D'r wier hier toen nog aawverwets gemest/ want onze-lieven-heer die dee de rest...' Of deze regels: 'Heiligen Antonius, beste vrind/ Ik denk de ge de Tilburg nooit meer vindt...' Ik probeerde het vervolgens met 'Mun Braobant' van de vorig jaar verschenen tweetalige cd 'Nim ik aon - I presume' van Wil Nelemans. Daar paste het net wat minder in sommige regels, maar de ode blijft intact: 'Gij bent m'n mooi Tilburg/ ge bent ongekend/ aan al jouw grillen/ ben ik gewend.' Dat lijkt me heel herkenbaar!

We hadden al J.W. Roy, die in zijn liedjes bewijst dat het Brabant tussen Schelde en Maas niet hoeft onder te doen voor de blues van de Mississippi-delta. Nu gaat Roland Verstappen nog een stapje verder. Op zijn cd staan twaalf perfecte nummers in een hechte variëteit van moderne muzikale stijlen. Soms dacht ik dat ik Neil Young in het Brabants hoorde zingen, of dat ik naar James Taylor luisterde. Maar het was Roland Verstappen. Ik zou er nog wel meer loftrouppen over willen steken, maar ons onderwerp is nu Tilburg. 'Brabant van weleer' gaat dan zo: 'In het Tilburg van weleer, met z'n ratelend weefgetouw/ waar de tijd nog langzaam gaat, waar je honderd worden zou...' En die regel die steeds terugkomt, en die steeds Ad de Laat in herinnering roept: 'Ik wil terug...'

De genoemde cd's zijn te koop via de websites van de artiesten. Op YouTube is een video te zien van 'Brabant van weleer'.

Reacties?

redactie.tilburg@brabantsdagblad.nl